

blive et saadant, at det, saa vidt det danske Samfunds Evne rækker, betrygger Livet i Hjemmene Landet over i de kommende Vintermaaneder. Vi mener ogsaa, at det skal gennemføres paa en saadan Maade, at det ikke krænker nogen som helst Nyder, medmindre hans Følelsesliv skulde være ligefrem sygelig udviklet i saa Henseende. Den Slags Folk findes jo, og det er der ikke noget at gøre ved, men at de skulde findes her i Landet i meget udstrakt Grad, tror jeg ikke, og jeg ser et Bevis paa, at det ikke er Tilfældet, i den Udnyttelse af vor sociale Lovgivning i det hele taget, som har fundet Sted i stigende Grad i den sidste Menneskealder. Vi mener imidlertid vedvarende og maa fastholde, at Grundtonen i hele Praktiseringen af denne Lov bør være, som det hidtil har været, den, at man først og fremmest søger at hjælpe dem, som i denne Situation ikke er i Stand til at hjælpe sig selv. Jeg kan ganske tiltræde den Udtalelse, som det radikale Venstres Ordfører i Folketinget fremsatte i Slutningen af sin Tale forleden Dag, og som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere: „Som Forholdene nu er, vil det blive nødvendigt, at Livsfornødenheder og Brændsels- og Belysningsmidler bliver til at faa for Priser for den ubemidlede Del af Befolkningen, der nu er langt daarligere stillet, end den har været i en vis Overgang under Krigsperioden“. „Den bedste Maade, hvorpaa man kan gøre Livsvilkaarene taalelige for disse, er, at Staten og Kommunerne regulerer Priserne paa Livsfornødenheder, saaledes at de kommer disse Smaafolk til gode. Ved at arbejde i denne Retning opnaar man at gavne Befolkningen som Helhed mest“. Saaledes udtalte Folketingsmanden for Lejre-Kredsen (N. Frederiksen) sig, og til denne Udtalelse kan mit Parti og jeg ganske slutte os.

Jeg skal slutte med at udtale paa mit Partis Vegne, at vi meget gerne vil medvirke til en baade hurtig og velvillig Behandling af dette Lovforslag, saa at det snarest muligt kan fremtræde klart for hele Landet, at Rigsdagens Syn paa disse Spørgsmaal stadig er det, som hidtil er kommet frem igennem denne Lovgivning, nemlig at det, saa vidt Evnen strækker, gerne skulde forme sig saadan her i Landet, at dem, der har lidt, skal saadant gives, at de bliver i Stand til at leve menneskeværdigt ogsaa i disse drøje Tider. Dermed skal jeg have den Glæde

og Ære at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Piper: Ligesom den ærede sidste Taler skal jeg begynde med at udtale Erkendelsen af, at Tiderne er blevet mere og mere vanskelige og trykkende for store Dele af Befolkningen, og i mit Parti raader ganske den samme Følelse af, at det er ønskeligt og nødvendigt at komme de store Lag af Befolkningen til Hjælp paa en saadan Maade, at Tidernes Tryk mindskes saa meget som muligt.

Det foreliggende Lovforslag er jo et Supplement til Dyrtidsloven, som gælder til 31. Marts 1918. Den højtærede Indenrigsminister har foretrukket at forelægge et nyt Lovforslag; jeg synes, det naturlige vilde have været, om man for de resterende Maaneder — der er jo ikke mere end halvferde Maaned tilbage — havde nøjedes med at blive staaende paa Grundlaget for den Lov, som blev vedtaget i Fjor, og forhøje Bevillingerne saaledes, at man kunde komme igennem dermed. Hvis en eller anden lille Ændring var ønskelig, kunde man jo maaske ogsaa være gaaet dertil, men det forekommer mig højst uhensigtsmæssigt nu at vedtage en helt ny Lov, som de kommunale Myndigheder skal arbejde med i det samme Aar som den tidligere vedtagne Lov.

Den højtærede Minister er jo i sine Dispositioner til Dels gaaet ud fra den Opfordring, han har modtaget gennem Købstadforeningen, men jeg tror, ligesom det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne, at det neppe er noget enstemmigt Ønske fra Købstæderne, der er udtalt herigennem. I alt Fald har det vist sig i Beslutninger, der er tagne af adskillige Byraad, at man har set anderledes paa Sagen, naar det var de kommunale Raad, der havde Afgørelsen.

Hvad der særlig kendetegner dette Lovforslag, er jo, at man vil give større Tilskud til Udgifterne ifølge § 2 i Dyrtidsloven af 1916 og derigennem søge at fremme Anvendelsen af denne Paragraf. Til Anbefaling for at anvende § 2, som, den Gang vi vedtog Loven forrige Gang, ogsaa virkede ret tiltalende paa mig, har jeg hørt sige, at den store Hjælp, der blev givet i Henhold til § 1, var forkastelig, man demoraliserede Befolkningen ved den megen direkte Pengehjælp, der blev uddelt, man skulde se at komme bort fra disse direkte Understøttelser og i Stedet søge saa meget som muligt at nedsætte